

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

Ławnik SN Arkadiusz Sopata

Protokolant st. inspektor sądowy Łukasz Kaczmarek

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla szczecińskiego okręgu regionalnego, po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na rozprawie w dniu 28 marca 2024 r., sprawy dyscyplinarnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. w stanie spoczynku J. K., obwinionego o to, że: w dniu 21 czerwca 2022 r. o godzinie 20:45 w B. na ulicy [...], a następnie na ulicy [...]1, będąc prokuratorem Prokuratury Rejonowej w B. uchybił godności sprawowanego urzędu prokuratorskiego w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia 1,06 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu - I badanie przeprowadzone o godzinie 21:18, a następnie do stężenia 1,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu - II badanie przeprowadzone o godzinie 21:20, a następnie do stężenia 0,99 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu - III badanie przeprowadzone o godzinie 21:45, przy czym I badanie krwi pobranej o godzinie 22:55 stwierdziło stężenie alkoholu w wysokości 2,02 promila, II badanie krwi pobranej o godzinie 23:25 stwierdziło stężenie alkoholu w wysokości 1,93 promila, III badanie krwi pobranej o godzinie 23:55 stwierdziło stężenie alkoholu w wysokości 1,83 promila, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki R. o numerach rejestracyjnych [...], czym wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 178

a § 1 k.k., to jest o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz. U. 2022.1247).

orzeka:

1. uznaje obwinionego prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. w stanie spoczynku J. K. winnym zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego, przyjmując, że wyczerpuje ono jednocześnie znamiona czynu zabronionego przewidzianego w art. 178a § 1 k.k., to jest przewinienia określonego w art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (dalej powoływana jako: ustawa Prawo o prokuraturze) w zw. z art. 104 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej powoływana jako: u.s.p.) w zw. z art. 127 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze i za ten czyn na podstawie art. 104 § 3 pkt 4 u.s.p. w związku z art. 127 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze wymierza obwinionemu karę pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia;
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

(r.g.)

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 lutego 2023 r., sygn. akt [...], Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla szczecińskiego okręgu regionalnego wniosła o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. J. K. co do którego postanowieniem z dnia 21 października 2022 r., sygn. akt [...], wszczęto postępowanie dyscyplinarne, obwinionego o to, że:

w dniu 21 czerwca 2022 r. o godzinie 20:45 w B. na ulicy [...], a następnie na ulicy [...], będąc prokuratorem Prokuratury Rejonowej w B. uchybił godności

sprawowanego urzędu prokuratorskiego w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia 1,06 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu - I badanie przeprowadzone o godzinie 21:18, a następnie do stężenia 1,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu - II badanie przeprowadzone o godzinie 21:20, a następnie do stężenia 0,99 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu - III badanie przeprowadzone o godzinie 21:45, przy czym I badanie krwi pobranej o godzinie 22:55 stwierdziło stężenie alkoholu w wysokości 2,02 promila, II badanie krwi pobranej o godzinie 23:25 stwierdziło stężenie alkoholu w wysokości 1,93 promila, III badanie krwi pobranej o godzinie 23:55 stwierdziło stężenie alkoholu w wysokości 1,83 promila, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki R. o numerach rejestracyjnych [...], czym wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 178 a § 1 k.k., to jest o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (dalej powoływana jako: ustawa Prawo o prokuraturze).

Obwiniony prokurator nie ustosunkował się do treści wniosku.

Sąd Najwyższy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 czerwca 2022 r. o godzinie 20:40 świadek K. B., prowadząc samochód marki F. w B. na ul. [...] zwrócił uwagę na sposób przemieszczania się pojazdu marki R. o nr rejestracyjny [...], który wjeżdżając na rondo najechał prawym przednim kołem na krawężnik, a w trakcie zjeżdżania z ronda uderzył lewym kołem w krawężnik. Kierowca pojazdu poruszał się za pojazdem K. B., który w pewnym momencie dostrzegł w lusterku wstecznym, że kierujący pojazdem R. o nr rejestracyjnym [...] „przysypiał” za kierownicą. Następnie, po przejechaniu skrzyżowania zjechał na lewy pas w kierunku ul. [...], jednakże gwałtownie zmienił pas ruchu i skręcił w ul. [...]. Świadek na około minutę stracił z pola widzenia ww. samochód, po czym spostrzegł go w zatoczce przy Szkole Podstawowej Nr [...]. W pojeździe nie było wówczas kierowcy, świadek zauważył, że przechodzi on przez ogrodzenie Prokuratury Rejonowej w B.. Świadek K. B. telefonicznie powiadomił Policję o podejrzeniu prowadzenia samochodu przez osobę w stanie nietrzeźwości. Po jakimś czasie ww. mężczyzna wrócił do swojego samochodu, próbował otworzyć drzwi i wówczas K. B. podszedł do niego i zwrócił się słowami: „jest pan pijany, proszę

oddać kluczyki.” Kierowca nie zastosował się do tych słów, wtedy też K. B. wyrwał mu je z ręki siłą. Jak zeznał, wyczuł od niego silną woń alkoholu, sprawca zwracał się do niego niewyraźną, bełkotliwą mową. K. B. ponownie zadzwonił na Policję i wtedy przyjechał patrol Policji. K. B. przekazał funkcjonariuszom policji kluczyki odebrane kierowcy samochodu R.. Funkcjonariusze policji w osobach Ł. H. oraz D. L. po zbliżeniu się do kierowcy samochodu R. wyczuli od niego woń alkoholu. Funkcjonariusz Ł. H. polecił kierowcy przygotować dokumenty i zakomunikował, że zostanie on poddany badaniu trzeźwości. Po wylegitymowaniu okazało się, że kierującym ww. pojazdem jest J. K., który powiedział funkcjonariuszowi policji „pracuję tu obok w tym białym budynku” i żeby „nie robić mu wstydu”. J. K. poinformował Ł. H., że prowadził samochód pod wpływem alkoholu i że czuje się pijany.

O godzinie 21:03 J. K. został zatrzymany wobec uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu stypizowanego w art. 178a § 1 k.k. w związku z obawą zatarcia śladów.

Następnie J. K. został poddany badaniu stanu trzeźwości analizatorem wydechu. Badanie przeprowadzone o godzinie 21:18 wykazało 1,06 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kolejne badanie z godziny 21:20 dało wynik 1,09 mg/l w wydychanym powietrzu, następnie o godzinie 21:45 badanie wykazało 0,99 mg/l w wydychanym powietrzu, a przeprowadzone o godzinie 22:12 ujawniło 0,93 mg/l w wydychanym powietrzu.

Po uzyskaniu ww. wyników prokurator J. K. został przetransportowany do Zakładu Opieki Zdrowotnej w B. celem poddania badaniom na zawartość alkoholu we krwi. Próbkę została pobrana o godzinie 22:55, 23:25 oraz 23:55. Jak wynika z opinii z przeprowadzonych badań z zakresu badań płynów ustrojowych na zawartość alkoholu etylowego stężenie alkoholu etylowego w pobranych próbkach krwi wynosiło odpowiednio: 2,02 promila, 1,93 promila oraz 1,83 promila.

J. K. wskazał na wcześniejsze leczenie przeciwalkoholowe w Ośrodku Uzależnień w K. w latach 2003-2006. W trakcie prowadzonego postępowania przygotowawczego poddano go jednorazowemu badaniu sądowo - psychiatrycznemu. Biegli psychiatrzy w wydanej opinii stwierdzili, że J. K. nie jest

chory psychicznie, czy upośledzony umysłowo. Wskazali, iż wieloletnie nadużywanie alkoholu, wypijanie dużych ilości na raz, ciągi picia, objawy odstawienne, problemy w pracy, rodzinne, spowodowane alkoholem przemawiają za rozpoznaniem u badanego uzależnienia od alkoholu. Biegli nie stwierdzili u prokuratora J. K. innych zaburzeń psychicznych. J. K. zadeklarował poczucie uzależnienia, oznajmił również, że w przeszłości leczył się odwykowo.

W dniu 23 czerwca 2022 r. Wydział Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej wszczął śledztwo w sprawie prowadzenia w ruchu lądowym w dniu 21 czerwca 2022 r. w B. województwo [...] na ul. [...] pojazdu marki R. o nr rejestracyjnym [...] w stanie nietrzeźwości, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. przez J. K. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w B., które prowadzone było za sygnaturą [...]. Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2022 r. zastosowano wobec ww. prokuratora środek zapobiegawczy w postaci zawieszenia w czynnościach służbowych prokuratora na czas trwania postępowania.

W toku prowadzonego postępowania przygotowawczego skierowano do Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym wnioski w przedmiocie podjęcia uchwały o zezwolenie na pociągnięcie J. K. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Uchwałą z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt I DI 25/22, Sąd Najwyższy zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. - J. K. za przestępstwo opisane w art. 178a § 1 k.k. W związku z powyższym w dniu 22 czerwca 2022 r. wydano postanowienie o przedstawieniu J. K. zarzutu popełnienia występku z art. 178a § 1 k.k.

W dniu 21 grudnia 2022 r. Prokuratura Krajowa Wydział Spraw Wewnętrznych skierowała akt oskarżenia przeciwko J. K. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2023 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w T.:

I. uznał oskarżonego J. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest występku z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 250 stawek dziennych grzywny przyjmując jedną stawkę w wysokości 100 zł;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary okres zatrzymania od dnia 21.06.2022 r. godz. 21:03 do dnia 22.06.2022 r. godz. 23:55;

III. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21.06.2022 r. do dnia 08.08.2023 r.;

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Postpenitencjarnej oraz Pomocy Pokrzywdzonym kwotę 10.000 zł tytułem świadczenia pieniężnego;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2500 zł tytułem opłaty karnej i obciąża go wydatkami w kwocie 6319,10 zł.

W opinii Zastępcy Prokuratora Rejonowego w B. dotyczącej prokuratora J. K. wskazano, że wykazywał się należytymi umiejętnościami w zakresie organizowania swoich czynności służbowych, dobrze opanował technikę pracy prokuratorskiej, jego wiedza teoretyczna pozostawała na dobrym poziomie, wykazywał się starannością i systematycznością. Podejmowane decyzje były trafne, logiczne i należycie uzasadnione, a wystąpienia oskarżycielskie wyważone i wyczerpujące. Prokuratora oceniono jako osobę kulturalną, koleżeńską, uczynną i zaangażowaną. W czasie służby, jak i poza służbą do dnia 21 czerwca 2022 r. zachowywał się nienagannie, nie był karany dyscyplinarnie.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w B. J. K. został przeniesiony w stan spoczynku w dniu 21 lipca 2023 r.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie następujących dowodów: protokołów przesłuchania świadka K. B. z dnia 21 i 22 czerwca 2022 r., protokołu przesłuchania świadka Ł. H. z dnia 22 czerwca 2022 r. protokołu przesłuchania świadka D. L. z dnia 22 czerwca 2022 r., protokołu przesłuchania świadka K. M. z dnia 22 czerwca 2022 r., protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu A., protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu Alkometr [...], protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu Alkometr, protokołu

zatrzymania z dnia 21 czerwca 2022 r., protokołu oględzin samochodu osobowego marki R. o numerze rejestracyjnym [...], opinii z przeprowadzonych badań krwi, protokołu oględzin nagrań z monitoringów wraz z płytami CD, opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 18 lipca 2022 r., opinii z dnia 20 lipca 2022 r. oraz opinii służbowej dotyczącej J. K.

Podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych stanowiły przede wszystkim zeznania świadka K. B., który w sposób uporządkowany, z zachowaniem porządku chronologicznego i związku przyczynowo-skutkowego opisał obserwowane przez siebie zdarzenie. Za wiarygodne należało uznać także korelujące zeznania funkcjonariuszy policji, jako że w rzeczowy sposób opisali przebieg interwencji, a jako osoby wykonujące na miejscu zdarzenia obowiązki służbowe nie mieli żadnego interesu, aby bezpodstawnie obciążać J. K.

Brak jest jakichkolwiek przesłanek do kwestionowania autentyczności czy prawdziwości zgromadzonych w aktach dokumentów. Stosowne protokoły zostały sporządzone przez uprawnione osoby i w przepisany prawem sposób. Uzyskane natomiast w toku postępowania opinie zostały sporządzone przy wykorzystaniu powszechnie akceptowanych metod badawczych, specjalistycznego sprzętu oraz na podstawie prawidłowo zabezpieczonego materiału dowodowego w postaci próbek krwi, przez osoby dysponujące niezbędną wiedzą specjalną.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przewinienia dyscyplinarnego w postaci uchybienia godności urzędu prokuratorskiego, wypełniające stanowiącego jednocześnie znamiona czynu zabronionego, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie budzi żadnych wątpliwości. Szczególne znaczenie ma bowiem prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 8 sierpnia 2023 r., sygn. akt II K [...], którym uznano obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Należy bowiem stwierdzić, że wyrok sądu karnego w zakresie, w jakim dokonano w nim przypisania obwinionemu w

postępowaniu dyscyplinarnym przestępstwa, jest dla sądu dyscyplinarnego wiążący. Postępowanie dyscyplinarne nie jest tożsame z postępowaniem karnym, a sąd dyscyplinarny nie posiada legitymacji do orzekania o tym czy czyn zarzucany sędziemu stanowi przestępstwo. Związany jest on domniemaniem niewinności obwinionego, które obalone może jednak zostać prawomocnym wyrokiem skazującym wydanym przez sąd karny. Innymi słowy, sąd dyscyplinarny nie może uznać, że obwiniony nie popełnił przestępstwa, za które został skazany (zob. wyrok SN z 16 kwietnia 2018 r., SNO 16/18).

Podkreślenia wymaga przy tym, iż w toku postępowania w opinii sądowno - psychiatrycznej z dnia 18 lipca 2022 r. wykluczono wątpliwości w zakresie poczytalności obwinionego w chwili czynu, które stanowią kwestię kluczową dla prawidłowej oceny zachowania obwinionego w związku ze zdarzeniem stanowiącymi faktyczną podstawę wniosku.

Zgodnie z brzmieniem art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym zabrania się kierowania pojazdem osobie w stanie nietrzeźwości, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu. Stan nietrzeźwości jest zdefiniowany w art. 115 § 16 k.k. Zachodzi on wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dcm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przestępstwa penalizowanego w art. 178a § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Powyższy występki ma charakter typu abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, dla którego realizacji nie jest niezbędne wystąpienie jakiegokolwiek skutku. Jest przestępstwem o charakterze umyślnym, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. Niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością.

Przeprowadzone u prokuratora badania wykazały stężenie alkoholu w wysokości 2,02 promila (I), 1,93 promila, (II) i 1,83 promila (III badanie krwi), co jednoznacznie wskazywało, że kierował samochodem znajdując się w stanie nietrzeźwości, a droga w miejscowości w B. (ul. [...]) którą poruszał się obwiniony jest drogą publiczną, na której odbywa się ruch lądowy. Stężenie alkoholu w jego organizmie kilkakrotnie przekraczało dopuszczalne norm, a ujawniona wartość stężenia była przy tym tak wysoka, że należy przyjąć, iż wiedział on, że znajduje się w stanie nietrzeźwości (co zresztą sam oznajmił w rozmowie w funkcjonariuszami policji). Obwiniony nie tylko abstrakcyjnie, ale także realnie naraził uczestników ruchu drogowego na niebezpieczeństwo. Dopuszczając się przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. działał przy tym nie tyle wbrew podwyższonym standardom, jakie obowiązują osoby piastujące urząd prokuratorski, co postąpił wbrew elementarnym normom prawnym, które obowiązują wszystkich obywateli. Poprzez swoje zachowanie w oczywisty sposób zakwestionował standard wynikający z godności pełnionego urzędu, prezentując postawę zdecydowanie odbiegającą od zachowania modelowego, czyniąc znaczną szkodę na wizerunku korporacyjnym.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie przyjmuje się, że popełnienie przez prokuratora przewinienia dyscyplinarnego, które odpowiada ustawowym znamionom typu czynu zabronionego prowadzenia w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a więc czynu zabronionego o charakterze umyślnym, stanowi wyraz tak rażącego lekceważenia porządku prawnego, że z reguły powoduje utratę kwalifikacji do sprawowania urzędu, niezależnie od oceny jego wcześniejszej służby. Zważyć należy, że każdego prokuratora - w tym prokuratora w stanie spoczynku - powinny cechować szczególne przymioty, które z jednej strony dają rękojmię prawidłowego wykonywania powierzonych mu przez prawo zadań w sferze wymiaru sprawiedliwości, ale z drugiej są również uzasadnieniem przynależności prokuratora do szczególnego korpusu funkcjonariuszy publicznych. Punktem wyjścia do opisu wspomnianych przymiotów jest rola ślubowania prokuratorskiego (art. 92 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze). Zgodnie natomiast art. 96 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze prokurator powinien w służbie i poza służbą strzec powagi sprawowanego urzędu i unikać wszystkiego, co mogłoby przynieść ujmę godności prokuratora lub osłabiać zaufanie do jego

bezstronności, przy czym powyższe uwagi mają odpowiednie zastosowanie także wobec prokuratorów w stanie spoczynku. Sąd Najwyższy w pełni aprobuje jednogłośnie stanowisko judykatury, iż odpowiednią reakcją dyscyplinarną za popełnienie deliktu wypełniającego jednocześnie znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 178a § 1 k.k. - stanowiącego rażące naruszenie porządku prawnego, skutkującego utratą kwalifikacji do sprawowania urzędu prokuratorskiego - jest kara wydalenia ze służby prokuratorskiej bądź pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia (zob. w pełni aktualne na gruncie prokuratorskiego postępowania dyscyplinarnego wyroki SN: z dnia 8 lutego 2011 r., sygn. akt SNO 58/10, z dnia 27 sierpnia 2007 r., sygn. SNO 47/07; z dnia 27 marca 2007 r., sygn. SNO 13/07, z dnia 9 marca 2006 r., sygn. SNO 6/06; z dnia 10 września 2002 r., sygn. SNO 27/02; z dnia 5 czerwca 2014 r., sygn. SNO 24/14).

Rozważając w niniejszej sprawie kwestię wymiaru kary wobec obwinionego, doszedł do przekonania, że zachodzą okoliczności wskazujące na konieczność wymierzenia kary najsurowszej, tj. pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia. Eliminacja obwinionego z grona prokuratorów ma na celu przede wszystkim realizację funkcji ochronnej. Chroni ona dobro wymiaru sprawiedliwości w ujęciu szerokim, tj. w aspekcie prawidłowego funkcjonowania prokuratury, dbając przez to o interesy obywateli, ale także dobre imię prokuratorów i prokuratury. Jako zastrzeżona do zachowań o najwyższym stopniu zawinienia, nieodwracalnie godzących w podstawowe normy etyczno-moralne, jako jedyna mogła być uznana za sprawiedliwą. Jej rozmiar sąd ocenił jako współmierny do stopnia zawinienia i ustalonych okoliczności obciążających i łagodzących, stanowiący realną dolegliwość dla obwinionego, realizujący wymogi indywidualnego oddziaływania oraz spełniający funkcje kary przewidziane w ramach prewencji generalnej. Zważyć przy tym należy, iż „relatywna surowość kary dyscyplinarnej powinna być sygnałem braku akceptacji i zrozumienia dla podobnych zachowań oraz stanowić gwarancję skutecznego zwalczania takich zachowań (...) w przyszłości, w imię wzmacniania zaufania do wymiaru sprawiedliwości” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012 r., SNO 28/12, LEX nr 1231620).

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że pozbawiając obwinionego prawa do uposażenia, nie prowadzi to do pozbawienia go środków do życia z uwagi na możliwe

do uzyskania uprawnienia w związku z emeryturą opartą na powszechnym systemie ubezpieczeń.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

(r.g.)

[ms]